

Loven, der praktisk talt svarer til det af udvalget udarbejdede udkast, indeholder følgende hovedprincipper:

1. Alle værnepligtige, der endnu ikke er mødt til aftjening af værnepligten, i forsvaret, civilforsvaret eller ved civilt arbejde, kan ansøge om tilladelse til at opfylde værnepligten ved bistandsarbejde i udviklingslande. Ansøgernes egnethed tænkes efter bemyndigelse af ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene bedømt af Mellempolitikligt Samvirke. Tilladelsen meddeles af indenrigsministeren.

2. Indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene og forsvarsministeren for hvert halvår, hvor mange værnepligtige der kan udsendes til u-landstjeneste. Ved fastsættelsen af dette tal må der ske en afvejning af såvel finansielle, bistandspolitiske som beredskabsmæssige hensyn.

3. Tjenestetiden for u-landsværnepligtige (pligtigt bistandsarbejde) udgør 2 år i udviklingslandene. Dertil kommer i almindelighed en forudgående u-landsuddannelse af 3 måneders varighed.

4. Ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene fastsætter reglerne for de vilkår, der skal gælde under tjenesten (løn, bonus m. v.). Der tilsigtes her i princippet en ligestilling med de u-landsfrivilliges vilkår, idet dog bl. a. reglerne om udbetaling af bonusbeløb vil blive noget afvigende.

Loven trådte i kraft den 1. september 1970 og anvendes på de værnepligtige, der er indkaldt til møde ved det militære forsvaret, civilforsvaret eller civilt arbejde den 1. januar 1971 eller senere.

Indenrigsministeren kan dog efter forhandling med ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene og forsvarsministeren efter ansøgning fritage personer for værnepligt, hvis de inden den 1. januar 1971 i medfør af lovgivningen om udsendelse af frivillige til udviklingslandene har udført bistandsarbejde i mindst 2 år. Det samme gælder personer, som inden den 1. januar 1971 er udsendt til sådant arbejde, når de har udført dette arbejde i mindst 2 år.